

ŽANETE LAZDOVSKA

NEATSKATIES

ZVAIGZNE ABC

821.174-3-93
La 422

Natālijas Kugajevskas vāka dizains
Toma Kalninska vāka ilustrācija

Žanete Lazdovska
NEATSKATIES

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*
Redaktore *Santa Brauča*
Korektore *Zinta Stikute, Elīna Strautiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds *Zvaigzne ABC*, SIA, Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4149.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Žanete Lazdovska, 2022
© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds *Zvaigzne ABC*, 2022
ISBN 978-9934-0-9789-8

1. NODAĻA

Herberts sēdēja kabinetā, dziļi iekārtojies lielā, brūnā ādas klubkrēslā, un vēroja uguni kamīnā. Viņš plūkāja kādu nederīgu dokumentu un meta papīra driskas ugunī, skatīdamies, kā tās ātri aizsvilstas un sadeg. Herberts bija jau gados, sirmiem matiem un laipnu, sirsnīgu skatienu. Viņš iedvesa uzticību. Tas noderēja arī darbā: cilvēki uz viņu paļāvās un klientu netrūka. Herberts bija labi pazīstams izcils advokāts, dzīves laikā nopelnījis daudz naudas un tagad varētu baudīt vecumdienas, ne par ko neraizējoties, tomēr turpināja strādāt, lai aizbēgtu no domām par notikumiem, kas pirms vairākiem gadiem sagrieza kājām gaisā viņa dzīvi un ietina skumjās nākamos gadus.

Hilda rosījās pa virtuvi, cepdama pīrādziņus. Tas bija viņu brīvdienu rituāls, svētdienu vakaros abi sēdēja pie kamīna, ēda garšīgos pīrādziņus un pļāpāja. Nedaudz piekārtojusi tos uz cepešpannas, Hilda aizvēra krāsns durvis un vēroja, kā vienam no pīrāgiem atveras maliņa.

Pīrāgs smejas, viņa nodomāja, tam gan viegli. Nu lai smejas ar! Hilda pasmaidīja, un sīkas grumbiņas savilkās ap acīm, viešot sirsniņu skatienā. Viņa vienmēr izskatījās starojoša un bija jauka pret visiem, tomēr viņas vīrs Herberts un tuvākie draugi zināja, kādas skumjas viņa ar savu nezūdošo smaidi katru dienu cenšas apslāpēt.

Herberts pastiepa līdž rakstāmgaldam, sadabūja koka lādīti, atvēra to un izņēma fotogrāfijas. Tās bija apbružātas no biežas pārcilāšanas, ar nolocītiem stūrīšiem. Pavecais kungs nesteidzīgi aplūkoja visas pēc kārtas, pie dažām pakavējoties ilgāk.

“Kā tev liekas, vai viņš mūs atceras?” atskanēja kluss jautājums.

Herberts satrūkās. Iegrimis domās, viņš nebija dzirdējis Hildu ienākam. Viņa apsēdās klubkrēslā pretim Herbertam un nolika pīrādziņus uz maza, apaļa galda.

“Es gribētu tā domāt,” Herberts sprieda, “tomēr diez vai... Viņš bija vēl pavisam mazs, kad tas notika. Visticamāk, toreizējās atmiņas ar laiku sāka izplēnēt un drīz vien kļuva neskaidras kā sapņi. Un droši vien tagad vairs nav nekādu atmiņu... Es tikai ceru, ka viņš jūtas laimīgs tur, kur ir.”

Hildai acīmredzami nepatika Herberta sacītais. “Un ja nu mēs viņu vēl satiksim? Brīnumi

notiek, es šorīt lasīju par meiteni, kura bērniībā pazuda un tagad, pēc divdesmit gadiem, atradusies un atkal satikusies ar vecākiem. Zini, man tiešām šķiet, ka mēs viņu vēl satiksim.”

“Tās ir tikai cerības. Bet... es arī ceru,” noteica Herberts.

Viņš turēja rokā vienu no fotogrāfijām un parādīja to Hildai. “Redzi, to krustiņu kopš kristībām gandrīz nekad nenoņēmām. Atceries, mums piekodināja neņemt krustiņu nost pat tad, kad gājām peldēties; tam esot vienmēr jābūt ap kaklu. Tajā naktī krustiņš nepalīdzēja viņu nosargāt...”

“Jā, pret ļaunprātību nepalīdzēja. Bet es ticu, ka pēc tam tas viņu ir sargājis. Un, Herbert, mums jātic, ka Rino vēl kaut kur ir un mēs viņu vēl satiksim.”

Herberts neatbildēja. Viņš cerēja, bet nezināja, vai tic. Deviņi gadi jau pagājuši, pārāk ilgs laiks, lai ticētu, ka pēkšņi kas jauns atklāsies vai mainīsies. Tomēr Hildas pārliecība gandrīz vai maģiskā veidā lika arī viņam sapurināties, neatmest cerību un varbūt pat ticību.

Herberts un Hilda sēdēja pie kamīna klusēdami. Abi pārdomāja, ko tikko bija runājuši, iztēlojās, kā varētu būt, un atcerējās, kā bijis.

Kamīns bija jau izdzisis, tikai ogles vēl gailēja. Hilda aiznesa tukšo šķīvi uz virtuvi, Herberts ar biguli vienā rokā bakstīja ogles, cenšoties tās

nodzēst pavisam, bet otrā rokā joprojām cieši turēja fotogrāfijas. Tad viņš piecēlās un atvēra lādīti uz galda. Uzmetis skatienu augšējai fotogrāfijai un lēnām likdams bildes kastītē, sirmais kungs klusi noteica: “Arlabunakti, Rino! Mēs vēl tiksimies.”